

Arkan

I tidernas begynnelse fanns bara Farbjörn (Fadern) och Gyda (Modern). De skapade en planet i rymdens tomhet av dammkorn som de föste samman. Men fadern och modern kände sig ensam på denna ganska lilla men oändligt tomma planet.

Strax födde Gyda tvillingarna Tavest (sonen) och Runa (dottern). Sonen fick en människas kropp men med moderns gudomlighet inom sig. Dottern fick däremot livsformen som ett ljus på himmelen, en stor dagstjärna som av människan kom att kallas solen.

Tavest skapade ur träden ben som han klädde med lera. I bröstet på denna skapelse bad han sin syster att skapa ett ljus för att hålla kroppen i liv. Han ansåg människan vara fullkomlig. Men liksom ett stearinljus lätt slocknar av en vindputs slocknade en del människornas ljus, deras sinnen blev tunga och de fördes in i ett mörker. Huden förlorade färg och blev svarta som natten eller vita som en död kropp. Ansikten förvrängdes och en blodtörst väcktes inom deras kropp för att fylla hålrummet efter den slocknade själen.

Allt fler människor gick detta öde till mötes och människan Tavest skapat för att leva i fred med varandra dödade istället varandra. Sonen förstod att han måste skapa människan mera kroppslig och utan ljus.

Denna gång tog han och formade människan ur några av djuren som hans syster skapat. Han tog björnens styrka, kattens ögon och rävens slughet och skapade dagens människa. Han valde dessa djur för att den nya människan skulle kunna stå emot de svartblod som redan vandrade på jorden, han såg att om den nya människan skulle kunna överleva måste han vara svartblodens överman.

De människor som fortfarande levde med ett ljus inom sig kallades av det nya folket för ljuset barn, detta ståtliga folkslag som offrar sina liv för att utplåna svartbloden från jorden. Det som skiljer ljusets folk från människan är ytterst de spetsiga öron som Tavest tog bort på de nya människorna för att kunna skilja dem åt. Men eftersom ljusets barn inuti sig bär ett ljus och inte djuriska instinkter kan ett ljusbarn inte dö utav ålder och sjukdom utan endast av strid. Detta ljusets barn kallas i folkmun för alver.

Dottern skapade som nämnt innan alla växter och djur, hon fick regnet att falla och solen att värma. Dottern skapade årstiderna för att marken skulle få vila och växa ännu frodigare följande sommar.

Runa skapade naturen, Tavest skapade folken.

Tillbedjan och ceremonier

Även om det var Farbjörn och Gyda som skapade allt är det deras barn som man tillber i vardagen. Det sker ytterst sällan att man tillber fadern och modern. Det sker nästan endast när man efter att försökt få barn i flera år ännu inte lyckats man tillber skaparna av allt.

När man behöver hjälp med det mänskliga såsom handel, hantverk, strid, mm sådant som människan själva råder över som man tillber Tavest för sin framgång med det jordiska.

Om man däremot önskar rik skörd, lugnt hav, regn eller andra naturliga ting är det Runa man riktar sin tillbedjan till.

Oftast sker tillbedjan genom ett blot och då blotar man något som har anknytning till sin bön. Som exempel på blot finns det årliga sensommarblotet. Då offrar man till dottern genom att offra grönsaker, frukt, säd mm till skogens djur. Man lägger ut maten på en helig plats i skogen, helst där det finns mycket rådjur som anses vara Runas gåva till människan. Det man vill med sensommarblotet är att årets skörd ska räcka över hela vintern och våren tills nya skördar växt upp. Man ber även för mycket vilt i skogen att jaga, speciellt rådjur.

Förutom sensommarblotet finns det en viktig ceremoni inom Arkan, det är begravningen. Man anser att människan är fullkomlig först när han förenats med Farbjörn och Gyda på himmeln. Tillsammans men modern, gumman i månen, syns de döda människorna som stjärnor på natten. Medan fadern är intet runtomkring.

Därför förenar man de döda med fadern och modern genom en begravningsceremoni där man bränner den döde på bål för att han med röken skall stiga till himmelen. Om röken inte stiger utan lägger sig vid marken är den döde inte förtjänt av ett evigt liv med Farbjörn och Gyda utan är dömd att stanna på jorden som ett evigt litet dimmoln.

De män som leder ceremonin och har kontakt med gudarna kallad i folkmun för schamaner men den rätta benämningen är kerifer.

